

ommeti rõmo polle, — ta südda jäi üsna kurwaks.

Kui ta sedda weel mõtles, näggi ta firriko õppetaja ühelt poolt ja se illusa riettega priske nore naesterahwa, kellel temma süin Ma peäl ikka paradisi põlwe arwas ollewad, teiselt poolt teine teise wasto tullemad. Nemmad kõnnelesid teine teisega. Lawet sai agga wiimsed sannad kuulda, mis naesterahwas firrikoõppetajale wastas: „Pahhemaks ja ikka pahhemaks, — se on raske katsminne, mo joud tahhab lõppeda, — agga Jummal on armolinne, kül ta ommal aial ommeti aitab.“

Enne kui nemmad teine teisest lahkusid, kulis ta weel õppetaja ütlemad: „Ma ollesin jo ennema teie jure tulnud, agga mul on nüüd monni aeg mo foggodusses paljo hädda ja willetsust olnud, ei peäsnud tulles.“

Laweti Pea jäi noriko, mõtles: „Neil kahhel ka murret! — Nüüd ma ussun, et Kaarli õigus on. Jummal läffitab meile

õnne ja õnnetust, nenda kui ta sedda kellegile heaks arwab.“

Louna aegas wõttis ta omma leiwa tükki pouest ja hakkas sedda närrima. Sel aial tussid need kaks herrat, kes iggapääw seält möda käisid. Teine ütles: „Polle meie seisus kita ühti, — nä, se wannamees seäl, leiwa tük käes, mis temmal murret!“ —

Lawet naeratas, — ja teine herra andis temmale hõbbe rahha.

Tänna õhto läks Lawet rahholisfema melega koio, kui ial enne. Weel rõõmsamaks sai ta, kui koddo kulis, et Kaarli nattoke pararam olli. Teisel hommikul läks ta Kaarli jure, räkis, et temmal rummalad mõtted olnud, — mis ta näinud ja kuulnud, ja mis ta se peäle isseenneses mäitelnud. Ta olli selle ühhe päwaga ni paljo õppinud, et ta moistis pitka jutto räkida Jummalala surusfest, hallastusfest, heldusfest ja tarkusfest. Moistis ka ütelda, mis Kaarli temmale piiblist luggenud: „Jehowa õnnistaminne, se teeb rikkaks.“ (Õpp. Sann. 10, 22.) „Monni